

Kancelaria Adwokacka

Adw. Andrzej Gózdź

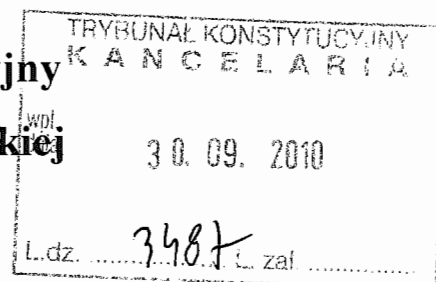
ul. Jana Sawy 5/13, 20-632 Lublin

Tel.kom 601 96 36 27

tel/fax (0-81) 443 21 20

Lublin, dn. 27.09.2010 r.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej

Sygnatura akt: Ts 25/10

Skarżąca:

A P

ul.

Reprezentowana przez:

Adw. Andrzej Gózdź

ZAŻALENIE

na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15.09.2010r.

doręzonego stronie skarżącej w dniu 23.09.2010r.

**w sprawie odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej z dnia
26.01.2010r.**

W imieniu skarżącej wyżej wymienione postanowienie Trybunału Konstytucyjnego zaskarżam w całości, wnoszę o jego uchylenie, nadanie biegu skardze konstytucyjnej i skierowanie jej do rozpoznania na rozprawie.

Uzasadnienie

Zakarżonym postanowieniem Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej A P z dnia 26.01.2010r.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że wyrok wraz z uzasadnieniem Sądu Apelacyjnego w L z dnia .10.2009r. (sygn.akt), który jest

podstawą skargi w tej sprawie, został doręczony pełnomocnikowi skarżącej w dniu 27.10.2009r. a zatem ostateczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej upływał z końcem dnia 27.01.2010r. Następnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skarga konstytucyjna z 26.01.2010r w niniejszej sprawie. została złożona do Trybunału Konstytucyjnego 28.01.2010r., czyli dzień po ustawowym terminie. Trybunał Konstytucyjny swą konstatację w tym względzie oparł na dwu fałszywych przesłankach:

- o Po pierwsze, na dacie „złożenia” skargi do Trybunału Konstytucyjnego (str.2 uzasadnienia postanowienia), a zarazem
- o Po drugie, na dacie „złożenia” pokrywającej się z „datą stempla pocztowego” (str.4 uzasadnienia), uznaną za datę „wniesienia tego środka odwoławczego w dniu 28 stycznia 2010 r.” (str.4 uzasadnienia postanowienia).

Pomijając fakt, iż wniesiona skarga konstytucyjna w żadnej sprawie nie jest „środkiem odwoławczym”, podnieść należy, co następuje. Zgodnie z art.165 § 2 kpc „Oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu.” Wbrew przytoczonym wyżej, wewnątrznie sprzecznym, ustaleniom Trybunału Konstytucyjnego, pełnomocnik skarżącej nie „złożył” skargi do Trybunału Konstytucyjnego bezpośrednio, ale nadał ją w urzędzie Poczty Polskiej nr   w L   w dniu 26.01.2010r.

Dowód: kserokopia potwierdzenia nadania przesyłki poleconej nr   do Trybunału Konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z treścią powołanego wyżej artykułu 165 § 2 kpc fakt nadania pisma w placówce pocztowej jest równoznaczny z wniesieniem skargi do Trybunału Konstytucyjnego. Dla zachowania terminu nie jest zatem istotne kiedy przedmiotowa skarga wpłynęła do sekretariatu Trybunału Konstytucyjnego. Możliwe, że był to dzień 28.01.2010r., lecz dzień ten nie jest datą nadania, a zatem nie wywiera żadnych skutków procesowych.

Analiza wyżej przytoczonych udowodnionych faktów wskazuje jednoznacznie, że Trybunał Konstytucyjny oparł swe twierdzenia uzasadniające

zaskarżone postanowienie na nieprawdziwych ustaleniach. Okoliczność ta w pełni uzasadnia żądanie skarżącej zawarte w petitum zażalenia.

Odnosząc się do dalszych wywodów i analiz zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, które zostały podniesione niejako ubocznie w charakterze dodatkowych argumentów uzasadniających odmowę nadania dalszego biegu skardze, to stwierdzić należy kategorycznie że one także nie polegają na prawdzie.

Wbrew twierdzeniom autora uzasadnienia zaskarżonego postanowienia przedmiotem skargi konstytucyjnej w niniejszej sprawie nie jest ani ust.3 art. 21 w związku z art. 53 ust. 3 i ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) ani też odrębnie ust.1 i 2 art.21 wyżej powołanej ustawy w związku z art. 53 ust.3 i ust.1, lecz cała treść art. 21 wyżej wymienionej ustawy.

Petitum skargi wskazuje wprost art.21 w związku z art. 53 ust.3 i ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) jako przedmiot skargi w sprawie, co oczywiście implikuje zarówno relewantność jak i ewentualną irrelewantność odniesień analiz zawartych w skardze do wzorców wskazanych w niej norm konstytucyjnych. Błędny jest wniosek zawarty w uzasadnieniu zaskarżanego postanowienia, że jakoby w konstrukcji skargi nie zaskarżana jest rzeczywista podstawa będąca przedmiotem rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie (art.21 ustawy), ponieważ istotą niniejszej skargi nie jest treść istniejąca przepisu skarżonego skargą, lecz stosowne uregulowanie pominięte w tym całym przepisie adekwatnie odnoszące się do sytuacji skarżącej w kontekście uregulowań istniejących. Zaskarżony przepis art. 21 w związku z art. 53. ust.3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) możliwości takiej *expressis verbis* nie stwarza. Kwestionowany w skardze jest więc nie brak przepisu, ale jego brzmienie limitujące krąg podmiotów uprawnionych do żądania ustalenia wybranej podstawy obliczenia świadczeń emerytalnych, przy spełnieniu analogicznych przesłanek, dotyczących osoby uprawnionej, jak utrata zatrudnienia w następstwie reorganizacji czy likwidacji zakładu pracy lub ogłoszenie upadłości przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność

gospodarczą- świadczenie przedemerytalne (art. 21 ust.3 wyżej powołanej ustawy) bądź niepełnosprawność (inwalidztwo) osoby uprawnionej (art. 21 ust.1 przedmiotowej ustawy) w stosunku do osób, które korzystały dotychczas ze świadczenia o podobnym przejściowym charakterze – wcześniejszej emerytury przyznanej im na podstawie nieobowiązujących już przepisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 roku w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 27).

Wskazując na powyższe ponownie podnieść należy, że analiza konkretnych ustępów art.21 zawarta w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej odnosi się do przedmiotu sprawy wprost poprzez wskazanie w całym tym przepisie braku stosownego unormowania stwarzającego równą sytuację osobom takim jak osoba wnosząca niniejszą skargę (osoba pobierająca wcześniejszą emeryturę), z sytuacjami tych osób, których sytuacja prawna została uregulowana w poszczególnych ustępach tego przepisu. Nie wdając się więc w przytaczanie merytorycznych analiz skargi formalnie zauważyć należy, że jej petitum wskazuje oczywiście szeroki przedmiot zaskarżenia- art. 21 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.)- a ten był rzeczywistą podstawą rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w L w sprawie, wbrew twierdzeniom zawartym w dodatkowym uzasadnieniu postanowienia odmawiającego nadania biegu skardze.

Wnoszę jak w petitum zażalenia.

Załącznik:

1.kserokopia potwierdzenia nadania przesyłki poleconej nr
Konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej.

w dniu 26.01.2010r. do Trybunału